

Suljo Muratović (1935) iz Žitnića:

"Dana 21. juna 1994. godine, šćerka mi je bila na porođaju, te sam je poveo u bolnicu da se pregleda. Kući su me tražili Karličić i Nedić i još dvojica policajaca. Našli su me i povelu u SUP, odveli me Radoslavu Stefanoviću, načelniku kriminalističke službe. On me je pozvao i pitao jesi li ti Muratović? Pitao me je zašto se ti teretiš? - Ne znam, odgovorio sam. "Ti si komandant za celu Pešter", rekao je. "Ti si gori nego Sulejman Ugljanin". Ja sam mu odgovorio: čega komandant, kod nas nema vojske? Rekao mi je: "Ti nisi dao da se glasa za Miloševića". Psovao me je: "Majku ti balijsku, što nisi glasao za Šešelja!" Nasatvio je da me maltretira, pitao me je za pušku a ja sam mu rekao da je imam. "Da nam kažeš jednog čoveka koji ima pušku". Ja sam mu rekao da ne znam ko ima pušku, a on mi je rekao: "Majku ti balijsku!" Sve vreme me je psovao, vređao, mlatretirao i non-stop tražio da kažem nekog čoveka koji radi sa oružjem. - Tebi nema glave na ramenima. Ti mora da se likvidiraš!", reče mi on. Stalno je ponavljao da moram biti likvidiran i opet je tražio da kažem nekog ko radi sa oružjem. Rekao je: Muratoviću, dobićeš tri meseca pritvora. U pritvor me držao vezanog za radijator tako što mi je ruke vezao pozadi za radijator. U tom položaju me držao dva dana i jednu noć bez hrane i vode. Kada sam bio vezan za radijator došao je načelnik DB-a, Vlade Čorbić. Posmatrao me i rekao: "Ti si, stari, najebo!" Otišao je. Dok sam bio u pritvor došli su Karličić i Rosić. Kad me je Karličić video, rekao je: "Đe si, Suljo, ja te tražim po nebesima, a ti si ovde!" Oni su me preuzeli. Kad me je video sin, koga su isto priveli, prenemogo se. I sina su mi tukli. Malo kasnije doveli su Begana Muratovića. Kada su uveli Begana, bili su ga tako, da kad je izašo, bio je krvav, kvasan i prebijen. Uveli su mi i sinovca. Čuo sam kako je pisnuo, kada je izašao bio je crn. Beganu su rekli da će ga prebaciti, jer ne može da ide sam. Međutim, Began je reko da ide sam, jer se plašio da ga ponovo ne tuku. Otišo je predvostručen niz stepenice. Uveli su mene. Video sam sina prebijenog, koji je jec'o, a ja sam reko da je zatvor za ljude. Karličiću sam reko: -Ti si kriv. To što radiš nije dobro. "Jesi li se smislio da kažeš, ko radi sa oružjem?", pita on mene. - Ako ćete me tući ja ću vam reći, al ću na sud reći da ste me bili i da sam morao da kažem nekog. "Ako nećeš da kažeš, ići ćeš tri meseca u zatvor". Tu sam noćio. Odredili su mi pritvor. Rekli su mi da će oni otići da uzmu pušku. Ja sam rekao sinu gde je puška. Našli su pušku, lovačku, garabin, pod dozvolom i nekoliko metaka. Dali su mi potvrdu o oduzetom oružju, ali mi oružje ni danas nije vraćeno. Kad je donio oružje, rekao je šta ćeti ovo, ovi meci. Rekao sam mu da sam municiju kupio po odobrenju, municiju sam nabavio u sportske svrhe, jer sam sportista-lovac. Oterali su me u zatvor posle toga u sobu broj dva. Bio sam u samici dva dana. Noću bi dolazili policajci i pitali zašto si tu. Nisu mi ništa radili, već samo posmatrali. Jedan dan su me odveli na šetnju (petak je bio). Neki ljudi su me posmatrali tom prilikom (oko dvadeset ljudi). Posle pet minuta su me ponovo vratili u sobu. Čuo sam ezan sa obližnje džamije. U tom trenutku čuo sam da je neko otvorio vrata, bili su Sefko Zukorlić i još jedan milicioner koga bi prepoznao kada bi ga video. Sefko me je odveo u SUP na razgovor i usput mi je

garantovao da me neće dirati. Čim sam ušao u sobu SUP-a video sam Karličića i Mila Nedića iz Sjenice, Biorca (boksera) i još nekolicinu policajaca. Bilo ih je oko petnaest. Neki su držali palice. Mnoge od njih bi mogao da prepoznam. Kad sam ušao u sobu, Karličić im je namignuo i izašao iz sobe. U tom trenutku su počeli da me tuku. Dobio sam po nekoliko udaraca odjednom. Tukli su me palicama. Neke od njih su bile duge oko jedan metar, a neke su bile kraće. Prvo su me bili po rukama (od dlana do laktova), a onda nastavili da me biju nogama (cokulama po čitavom tijelu). Udaraca je bilo više (ne znam koliko). Padao sam nekoliko puta od njihovih udaraca. Posle su me bili kundakom od automatske puške po ramenima. Kad su me oborili na stomak, digli su mi noge i bili palicama po nogama. Posle su me udarali preko debelog mesa. Od tih udaraca meso mi je puklo. Pao sam u nesvest. Kad su me osvijestili, ušao je Kralčić, ja nisam mogao da govorim. Kad je ušao, rekao je: "Ne dajte, umrije nam čovek. Dajte vode!" Zalivali su me nekim sokom. Ispravio me je Karličić i postavio na stolicu. Kad sam seo neki milicioner me je udario nogom u leđa. Tom prilikom su mi slomljena tri rebra, a četvrto je naprslo to mi je kasnije rekao dr. Enes Maljevac. Karličić i još neki su me odvukli u kupatilo i polivali vodom. Otle su me vukli niz stepenice do izlaza, uveli u kola. Izlazeći iz SUP-a sreo sam Smajović Meha, Jonuza Ibrovića i Meda Mujovića. Odveo me vozač koji me je doveo pre toga u SUP. Kad smo išli, policajac, dvometraš koji je bio sa nama u auto pretio mi je: ako neko sazna, za ovo, ja ću te lično streljati! Kad su me prevezli u zatvor bacili su me na polače (daske). Posle deset minuta, otvorila su se vrata i jedan je zvao: "Murate, ideš kući!" Ja nisam mogao da se pomerim. On je zakuko i rekao: - Ovaj je ubijen! Ušla su trojica policajaca, jedan je rekao: "Zovite advokata!" Kad su me izveli iz sobe, rekli su mi da potpišem neki dokument. Ja nisam mogao, već su mi oni pomogli. Uzeli su me brat (Bilal) i sinovac Muratović Sead. Odveli su me u bolnicu, Avdo Čeranić, lekar me je primio. Bio je prisutan i moj advokat, Rade Janičjević. Rade mu je rekao: Doktore, njega treba da pregleda konzilijum lekara. Doktor Avdo je rekao: "Ako sumnjate u mene, možete da idete!" Otvorio nam je vrata da izađemo. Mene su vukli, jer nisam mogao da stojim. Odveli su me kući i previli osoljenim kožama. Kože sam držao deset sati. Posle su me odveli u privatnu kliniku na rendgen-snimanje. Tada su mi rekli da su mi slomljena rebra. Ljekarsko uverenje dr. Maljevac nije smeo da mi da, izuzev, ako želim da ga upotrebim u inostranstvu. Nisam više smeo da idem u bolnicu. Brat, sinovac, i prijatelj, Avdo Kolašinac, su me odveli u Skoplje. Tu sam bio petnaest dana. Išao sam doktorima, davali su mi masti, tablete za umiranje bolova. Kože su mi najviše pomogle. Previjao sam uboje mesom od ribe, džigerice..

Došao sam kući posle petnaest dana provedenih u Skoplju. Jednu noć sam prenoćio i već sam sutradan dobio poziv iz SUP-a. Ja nisam smeo više da se javim. Brat i sinovac su me odvezli u Mađarsku. U Mađarskoj sam ostao četiri dana. Nismo mogli ići dalje jer nam nisu dali. Kupili smo karte za Italiju. Otišli smo u Italiju, iz Italije smo pokušali za Francusku. Na granici prema Francuskoj su nas uhvatili i udarili zabranu. Vratili su nas u Italiju. Na drugom graničnom prolazu smo kasnije prešli u Francusku a iz Francuske u Nemačku. U Nemačkoj sam bio dvadeset i devet dana. Tamo sam se liječio.

U odsustvu su me osudili tri godine na uslovnu osudu. Po žalbi advokata smanjeno je na godinu dana. Posle dve godine vratio sam se kući. Pozivali su me nekoliko puta i saslušavali. Nisu me tukli. Pozivao me Vlado Čorbić, govorio: Ti pretiš, gde ti je oružje? Rekao sam mu, sramota šta pričaš, znaš kako su me prebili, dolazio si kod mene. Tog dana je došao i Perišić. Perišić je rekao da imam oružje, da me neki ljudi terete za to. Kad sam mu pokazao izvesne dokumente sa kim se sporim tu iz sela, rekao je da nisam kriv i izvinio se. Više me nisu maltretirali iako su me nekoliko puta pozivali na razgovor.

Juzo Neupatović